

Zdaniem Komisji, wymóg uzyskania uprzedniego zezwolenia może zostać w niektórych okolicznościach uzasadniony względami zdrowia publicznego, jednak wymóg ten musiałby w każdym razie spełniać kryteria proporcjonalności i być zgodny z warunkami wskazanymi w orzecznictwie, w szczególności w wyroku Trybunału z dnia 5 lutego 2004 r. w sprawie C-24/00 Komisja przeciwko Francji. Jednak w niniejszej sprawie wiele z tych warunków nie zostało spełnionych, bowiem procedury przewidziane w omawianych przepisach nie są ani łatwo dostępne, ani szybkie i nie przewidują możliwości wniesienia do sądu środka odwoławczego w przypadku odmowy udzielenia zezwolenia.

**Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji
wydanego w dniu 19 maja 2008 r. w sprawie T-220/07,
Transports Schiocchet — Excursions przeciwko Komisji,
wniesione w dniu 21 lipca 2008 r. przez Transports
Schiocchet — Excursions SARL**

(Sprawa C-335/08 P)

(2008/C 285/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Transports Schiocchet — Excursions SARL
(przedstawiciel: D. Schönberger, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie postanowienia Sądu z dnia 19 maja 2008 r.;
- Rozstrzygnięcie sporu przy uwzględnieniu żądań przedstawionych w pierwszej instancji i zatem wydanie ostatecznego wyroku w sprawie;
- Ewentualnie, odesłanie sprawy do Sądu;
- Obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca przedstawia 3 argumenty na poparcie swego odwołania.

W ramach pierwszego argumentu podnosi ona, że Sąd naruszył zasadę pewności prawa odnoszącą się do decyzji wydawanych w

ramach wspólnotowego porządku prawnego, art. 235 i 288 zdanie drugie traktatu WE oraz art. 13 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności poprzez stwierdzenie w pkt 39 postanowienia będącego przedmiotem odwołania, że wniesienie przez stronę skarżącą skarg do sądów krajowych nie powoduje zawieszenia czy też przerwania biegu przedawnienia, mimo iż w swoich poprzednich orzeczeniach, korzystających z powagi rzeczy osądzonej, Sąd zachęcał do dochodzenia roszczeń w sądach krajowych.

W ramach drugiego argumentu, skarżąca zwraca uwagę na liczne błędy, których dopuścił się Sąd przy dokonywaniu oceny przesłanek powstania odpowiedzialności pozaumownej na podstawie art. 288 zdanie drugie WE, polegające na przeinaczeniu okoliczności faktycznych i żądań przedstawionych w skardze, a także odnoszące się do art. 230 WE w zakresie, w jakim stanowisko Komisji miałyby zostać potwierdzone przez sądy krajowe oraz w zakresie ustaleń dotyczących okresu, w trakcie którego szkody zostały poniesione.

W ramach trzeciego i ostatniego argumentu skarżąca powołuje się na naruszenie art. 4 ust. 2 i art. 2 ust. 1.3 rozporządzenia 684/92 ⁽¹⁾ poprzez dokonanie przez Sąd, który przyjął w tym zakresie interpretację Komisji, nieprawidłowej klasyfikacji usług świadczonych przez jej konkurentów, uznanych za „usługi specjalne” (art. 4 ust. 2) niewymagające zezwolenia, podczas gdy w rzeczywistości są one rodzajem usług równoległych lub tymczasowych (art. 2 ust. 1.3), podlegających takim samym przepisom jak usługi regularne świadczone przez skarżącą.

⁽¹⁾ Dz.U. L 74 s 1.

**Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2008 r. — Komisja
Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii**

(Sprawa C-342/08)

(2008/C 285/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Rozet i A. Sipos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie zapewniając sporządzenia zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych w odniesieniu do zakładów, do których odnosi się w art. 9 dyrektywy Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2003 r.⁽²⁾, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 11 ust. 1 lit. c) tej dyrektywy;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że sporządzenie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych dotyczących środków, jakie należy podjąć poza terenem zakładów, do których odnosi się art. 9 dyrektywy 96/82/WE jest podstawowym wymogiem tej dyrektywy. Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy, ponieważ nie sporządziło ono takich planów w odniesieniu do 59 zakładów znajdujących się na jego terytorium, podczas gdy zgodnie z jej brzmieniem wyżej wymienione plany winny były zostać sporządzone najpóźniej na trzy lata po ostatecznym terminie transpozycji dyrektywy, tj. 3 lutego 2002 r.

⁽¹⁾ Dz.U. 1997, L 10, s. 13.

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2003 r. zmieniająca dyrektywę Rady 96/82/WE w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi (Dz.U. L 345, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 31 lipca 2008 r. — Modehuis A. Zwijnenburg BV przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-352/08)

(2008/C 285/30)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Modehuis A. Zwijnenburg BV.

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 11 ust. 1 lit. a) dyrektywy [Rady] 90/434/EWG⁽¹⁾ z dnia 23 lipca 1990 r. należy interpretować w ten sposób, że można odmówić przyznania podatnikowi przewidzianych w tej dyrektywie przywilejów, jeżeli szereg czynności prawnych ma na celu uniknięcie zapłaty innego podatku niż podatki, do których odnoszą się przywileje przewidziane w tej dyrektywie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 90/434/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych państw członkowskich (Dz.U. L 225, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-354/08)

(2008/C 285/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: E. Traversa i J. Sénéchal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że udzielając prawa pierwszeństwa koncesjonariuszowi, którego koncesja wygasa, w ramach przetargów w przedmiocie udzielenia koncesji związanych z elektrowniami wodnymi, w szczególności poprzez zastosowanie art. 29 ust. 3 dekretu nr 99/225 z dnia 22 marca 1999 r. dotyczącego koncesji i deklaracji w sprawie użyteczności publicznej elektrowni wodnych, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 43 WE,
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.